

Godt i kom! Nu skal i bare høre, vi har altså et problem, som i må hjælpe med!

Der er simpelthen så dårlig stemning her i skoven, så jeg er helt i tvivl om vi overhovedet kan finde julefreden.

Måske ved i det ikke, men det er rent faktisk en troldeskov vi er i! Men før troldene kom, boede her skovnisser. Jeg har selv fået det fortalt af en nisse jeg mødte på Bredekærgård. Nissen Gumle gav mig den her bog – vil I høre historien om hvordan julestriden i Tranegildeskoven begyndte?

Baggrundshistorie - Julestriden i Tranegildeskoven

En gang for mange, mange år siden, den gang jeres tip, tip tip, tip oldefar var barn, i tiden før der var biler, flyvere og mobiltelefoner – der kom den første trold her til Ishøj. Trolden hed Gøl og kom oprindeligt fra Tyskland, men hans mor syntes han var så forfærdelig grim og lugtede så dårligt, at hun gav om et ordentligt lods i rumpetten, så han fløj over grænsen og havnede i Sønderjylland. Der gad Gøl ikke bo, så da han hørte nogle mennesker tale om hvor fantastisk der var en by, der hed Ishøj, som ganske vist lå i den anden ende af kongeriget Danmark, drog han straks på rejse.

Efter mange udfordringer og farer ankom Gøl omsider til Ishøj og det var rigtig nok et dejligt sted med skov, frodige enge, et hav fyldt med fisk og nogle fine små landsbyer.

Gøl kunne lide det hele, men han fandt sig aller bedst tilpas i skoven, hvor der ikke kom for mange mennesker og hvor han nemt kunne søge i skjul for nygerrige sjæle. Her vil jeg bygge og her vil jeg bo konstaterede han med en kraftig troldebrummen og erklærede sig hermed som stedets troldekonge – der var trods alt ikke andre end ham...

Nu skulle det gå stærkt for vinteren var sat ind. Gøl brugte tre dage og tre nætter på at bygge sin første troldehule, den var ganske simpel; samlet af grene og tætnet med mos, men den holdt sneen ude og varmen inde og det var det vigtigste, for Gøl var træt oven på den lange rejse og det hårde byggearbejde. Han faldt i en dyb troldeøvn og snorkede så jorden rystede og træerne gav sig.

Se, det lyder måske som om, at alt nu var fryd og gammen mellem de høje træer. Men sådan forholdte det sig altså ikke...

For Gøl var ikke alene i skoven... Hvad han ikke vidste var, at han havde valgt at slå sig ned lige midt i en skovnisse-landsby.

Ved træernes rødder, under stubbe og godt gemt i et par hule træer var indgange til skovnissernes små, men hyggelige boliger. Her havde de boet så længe nisserne kunne huske, selv Knortegren, den ældste nisse på 467 år, kunne ikke huske at de havde boet andre steder.

Ganske forståeligt havde Gøls indtog, derfor vagt panik og vrede blandt nisserne. Ikke nok med at han havde bygget sin troldehule lige oven på deres samlingsplads, hvor juletræet skulle stå, så havde han under byggeriet også smadret Knortegrens hoveddør og Nisselises køkkenhave, da han trampede uforsigtigt gennem skovbunden.

Nisserne så kun en udvej, for at slippe af med deres nye nabo, de måtte drille på bedste nisse-manér!

Først prøvede de at lave et hul i taget på troldehytten, så den kolde, våde sne faldt lige ned i hovedet på den sovende Gøl. Troldekongen brummede irriteret, trak tæppet godt op om ørene og snorkede videre.

Han skal stenes råbte Knortegren arrigt og samlede en sten op på størrelse med et nissehoved. Med alle sine kræfter kastede han den ind i troldehulen, hvor stenen ramte Gøl på den højre kind. "Aaaaavvvv!" hylede trolden, og fortsatte "Siden hvornår er bierne begyndt at stikke, midt om vinteren!?". Så gabte han højt og faldt igen i en tung søvn.

Nisserne kiggede opgivende på hinanden, der var åbenbart intet, der kunne få den sovende trold ud af deres skov.

Kogle, en ung skovnisse-fyr, mente at de måtte gå hårdere til værks! Under en sten fandt han en tudse, der ellers var gået i vinterhi. Kogle tog sine bedste liste-sko på og gik ind i troldehulen, hvor Gøl lå med åben mund og snork-boblede. Forsigtigt kantede nissen sig rundt om troldens store krop, da han kom op til hovedet, tog han et resolut greb om tudsen og proppede den så langt ind i troldens mund, som han kunne.

Gøl satte sig op med et ryk, spruttede og spyttede så tudsen fløj gennem luften. "Nu kan det være nok!" Brølede trolden, "hvem er det der forstyrrer mig i min søvn?" Han kiggede arrigt rundt i hulen og hans øjne faldt på Kogle, der netop var ved at snige sig ud mellem to grene.

"Modbydelige Nisse! Hvad laver du i mit trolderige?" Kogle så med lynende øjne på den store trold "Det er ikke dit Trolderige! Det er vores Nisselandsby! og det var faktisk os der boede her først". Så løb han hen og hoppede så hårdt han kunne lige ned på Gøls storetå.

En buldrende lyd boblede fra Gøls bryst, som tordenvejr der kommer tættere på, blev lyden højere og højere. Troldekongen gik ned i benene, knyttede næverne, lænede hovedet tilbage, åbnede munden og et troldebrøl, der var så højt, at det fik jorden til at slå revner, gjaldede ud over skoven.

Kogle, der var blevet blæst omkuld af brølet, skyndte sig at komme på benene, snurrede omkring og løb alt hvad remmer og tøj kunne holde. Da han kom ud af hulen så han, at også de andre nisser havde taget benene på nakken, på flugt fra trolden, væk fra deres hyggelige og trygge, små nissebo.

Denne juledag for mange år siden, var skæbnes-vanger, det var dagen hvor striden om Tranegildeskoven startede.

Naturvejlederen fortæller videre ud fra egne oplevelser...

Sikke en historie!

Nissen Gumle, som jeg mødte, han er faktisk barnebarn af Skovnissen Kogle. Han fortalte mig, at den gang de flygtede fra skoven, endte de netop på Bredekærgård. Her boede allerede en gårdnisse på det lune høløft, så skovnisserne måtte nøjes med den fugtige kartoffelkælder.

Skovnisserne har flere gange forsøgt at flytte hjem til skoven, særligt i juletiden er længslen størst, men troldene smadrer gang på gang, hvad nisserne bygger op og jager dem tilbage til landsbyen.

Desværre er den nuværende bondekone på Bredekærgård - Ane, en rigtig rappenskralde, og er der noget hun hader, så er det jul og nisser. Tidligere sørgede gårdfolkene for risengrød i december og nisserne kunne altid malke lidt varm mælk hos køerne, når kulden bed i næserne, men sådan er det ikke mere...

Jeg fik så ondt af nissen Gumle, da jeg mødte ham den anden dag. Han var den eneste nisse tilbage på gården, alle de andre var flygtet fra bondekonen Ane. Han havde gemt sig i et hønsehus, hvor han sad rystende af kulde.

Vi må hjælpe!

Jeg har et lille håb om at vi kan få skovnisserne og skovtroldene til at blive gode venner igen! Jeg har hørt at der kun bor en trold her i skoven for tiden, en ganske ung en, der hedder Troldefis. Den skulle være ganske fredelig af en trold af være.

Måske kan vi få Troldefis og Gumle til at blive gode venner, så både nisser og trolde kan bo i skoven sammen...

Vil I hjælpe mig med det?